

Podivné čtení

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Palea Ulla	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2022)	Irbeus

O knize

Co napadne ženu ve středním věku, když se už léta boří v italském vztahu a v ulicích právě zuří Korona? Její láska ji učí poznávat život z mužského pohledu a objevovat v něm jeho hloubku po přežití hlubokých pádů i šťastných vzletů. Také jí napomáhá projevit a vyjádřit intuitivní poznání odehrávající se jí v podvědomí, vypustit neuvědomované i plně prožívané city a nabídnout je pro obohacení jako čistě subjektivní element Vám.

Nevím..

Břítký úsudek magické myšlení co plácáte to
já se nezměním
A poslední co chce se mi je zabývat se
cizími zájmy
já stojím na svém vlastním lešení
snad jediná v obraze jediná vím co jsem
A co vím? Nevím...
Hle, kytky ve váze ~
V lásce se nebojuje láska nevyhrává
láska září pod skrupulí každého z nás
dovědčí to na hřbitovní túje
někdo dává a někdo brává? Jen prosvítá a pamatuje jak zvíře
poraněné
bázeň je zdravá kdo si před dvěřmi boty zuje
nepoutá a vychutnává
Přijde? Odejde?
Vítá a loučí se
A nikdy neustává
Sedíš a hraješ
ve tváři uvolnění a já taky
ale vedle i daleko nealko opojení chutí zvuků cinkání a fanfáry
vrásčité tváře zestárlé blikáním ošizujících mašin usmívám se
pošetilosti
lehké je na ni zvykání všude kolem
se v myslích práší
a já průzračně píšu čínsky vaši pavučinu
co se kolem vznáší máš hezkej profil férovej hráč
Na večeri bude Živánská

Jarku..

Netečná jsem cigareta hoří matrace je úzká hranice se zboří den
bez bouří
vždyť nepijem z louží
Jakápak nespokojenost?
Domácí králík bubnuje nohama
Jaképak nebezpečí? Zívám..
Ach!
Zvony bijí
a ano, odbíjejí
proč mrhat dny každý okamžik darem

Nemám sny nemám mnoho toužím netoužit miluji prázdného
milujícího

Ó pane
má včerejší veledůležitost mne ráno stála
slzy a krvácení

Očištění

Toulám se
minulost pryč budoucnost nezajímavá
vyhasl chťič
mysl klidem zdravá Kdopak to poví?
Ha ha ha
Z čeho se směji...
Klid jenom klid
bortí se hodnoty bortí se vše kolem vždyť je to jako snít když
závislí jsme
na pevnosti forem

Moudrost je nemožnost udělat cokoli škodící zachovat srdce přející
i když ti je blíží snad
mít vnitřní prostor provoňený slůvkem mám rád

Vydřít ven
zarezej rudočernej kámen
ze záchodové mísy děláni pro děláni nedělání
a jak to těší
co mně po pochvale ať si záchod svítí
a hoví

Bojovník

Ano,
žena může změnit muže
je to k nevíře když mládne
už rok a půl a zocelil se vůlí pevnou
jako tažnej vůl
dále a dále
pobízí nás kupředu má snad zenová hůl
Jsem chudák nebo hrdina?
Však víš
oboje je jenom vidina
tvé důležitosti jsi nula
chudák ani hrdina
máš vyváženosti dosti
a pak tě nezraní žádné nelibosti
Opravdová síla tě ubrání

Svítá

Ty emoce hluboké jak nedotčené jezero hladina se někdy zakolíká
brzy však usadí se všecken balast
i marasmus a usínáš
honem následuj mne cestou múz
Na vlně
Bohemian Rhapsody perličky potu
ve tvé duši
co nestupil život to prodírá se přes tvůj pohled neboj
láska slzy suší
Dvojlůžko
pojd', obejmí mne můžeme si to dovolit málokdy řeknu ne
nemusíme pít dotýkáme se
letmo spokojeně
zkus jen tak snít
Že bez humoru dá se žít?
Vždyť je to jako být bez jídla
bez soli
a pak soukolí zrezaví
věčným steskem lidi nezdraví
A jéje

vrzá mi smíchem čelist zastavte ten cirkus
co absurdností hřeje
Pobrukuji si moucha bzučí
a jarní štěbetání padá do náručí čára po letadle jantarově modré
nebe
a z nebe
slunce na zem spadlé

Pospěš

Vítejte, pane
v říši mého snění
Trochu excentricity a bílý vůz
tažený tančícími jazzovými rytmy
je jako plachý kůň
mezi psy ječícími pro kost
Ty dva dny byly
dost nakoukla jsem opět pod běžný komfort
a obrodila duši
plně prožila
co jindy jenom tuší no nevěnuje tomu pozornost
Cup cup
v mých polobotkách opět na cesty
do garsonky
nastálo se nevejdu a cvočky budou bříkat
nepůjdem stezkou lesní jako předevírem
pod mou paží já povedu tě po rozcestích a stejně pravým směrem
necháme si o tulácích zdát a sami sebou stále být
pro to máme obzvlášť jemný cit
Dlouhá sukně vlaje fouká jarní vítr mocný
teď nám štěstí přeje smutek vítr smetl slunce září
a staré nepěknosti mizí jsme to opět my
a ryzí
už víš že vím věci neznámé
neboj, poradíš si s tím uznání
nejsem děvče nezralé ač napůl dítě
napůl starobou se třesu tolik života...
však jaro na sílu klopotá obrozena vzhůru
A jdem!

Pár

Unesu tě opravdu daleko v jedné botě schovanou mám
hádanku nelehkou je to ta pravá
a tu ti dám uhodneš? co je to když se nepatříčně
mírem usmívám
Jen tak jít unášet se ulicí vítr unese mne letní silnici
• deset let dříve ano, jenom zpívej no ne tak úderně snad se cítíš
mizerně
chvilková samota nás obou spojí
bílý mrak a modrá hora závisíme
avšak nerušíme se vždyť jsme dvojí

Jehlicí

Lehounký závan tvých kadeří a míza borovice
zachytily se v kruhu mé náušnice
a vytvořily klidný stereotyp kolovrat pro znavené sametovou a
drsnou něhou hladíš mne po jizvách zhrublé achilovy paty jemnější
se stává(š)
nezraň mne
Netečně zírám do davu a čekám na shledanou s mými horami
Nashledanou...

Prost jakýchkoliv přání přicházíš za mnou abych ti je splnila
všechny je vyčtu
z tvých zřítelnic upřených na mne
tu a tam

Střípky

Na pozadí minisukně kopanec s dlouhými černými čarami
pod nima čísla a tečka. Že prý je to moderní

Zrozena k trápení šplhala léta do neznáma
až se nenadálým vzestupem našla při zemi
dlouhá a úspěšná to byla cesta

Ty ráje halucinací televizních reklam
a fantasmagorické bludy brakové produkce vpadnou dětem do ráje
a pak jej ztratí

Nejhezčí výhled mám když ráno z tepla peřiny a se snem v záhlaví
na tebe se podívám Co je krása?
Vzezření duše.

Z poezie železniční trati přečteš si vlastní monolog nejsi tím
kdo se v řádcích ztratil když mezi pražci musel si pak dát
další lok

Holčička

Nehraju si na schovávanou vskutku není co říct
já ještě jednou nastavím líc
možná ti slzy po něm skanou
prát se za sebe?
A kdo je já..?
Vrátit se? Není kam
zešedla stará místa
starý bleděmodrý lak se loupe z oprýskaných houpaček
Již prázdné je i obávané dračí doupě

Otázka

Čarodějčin stín tahám za sebou

...oh, má bedra!

Jedna loď muž a žena
na židli sklenka vody a jedna cigareta zmizela jména
tiše se proplétáme mírovými kódy
ta jediná židle je pro nás měkká tabureta
Někdy to dítě řekne pravdu
kterou pochopí až důchodce někdy je dítě
jež na noze má kládu a bité
přeci stane se z něj porotce

Býti bezdomovcem
jaký to dar? rozumět psům
a v létě snášet slunce žár sirek pár
a rychle stár
však soběstačným borcem na dovolenou
čekat na špitál
člověkem je kdo dal
Inteligentní muž zabezpečí ženě luxus a pohodlí
moudrý muž ji miluje
i když k Bohu se nemodlí

Hlupáčku

Jak bytost z temnoty nevědomí nořím se s tebou
do vřavy hospody páni koukaj a diví se jistě mají své důvody
nit mezi tebou a mnou nepřetrhnou jejich pohledy já jsem tu totiž
jenom s tebou
mám nad kurevníky nadhled tvá tichá skromnost
a vytříbenost charakteru hluboko v duši mé se usídlili možná že v
minulém bytí jsme rodní sourozenci byli
Zemitost tvých štíhlých rukou drží mne pevně na dálku křehkost a
mužnost co v nich chvěje se
nedovolí mi záhalku a tak skáču ti úsměvy do vážnosti
A směješ se!

Nepřipustím aby má nejistota
znelidňovala váš tichý chrám
já se raději z uzdy pustím
a s radostí ti ohně živel dám ať zahřeju ti měsíční pohled
a rozjasním únavu tvých víček planou pod nimi plamínky svíček v
černi která na mne bere ohled

Šéf kriminálky řekl kuře tahá vlka těžko říct
jak nás osud spletl snad unesu víc
až tvrdá parta zmlkla

Divoký

Skutečně jsi střízlivý? tvá hrubá slova odněkud
z letmých záchytek skutečnosti A závěr usoudím
jenom z tvé statečnosti s jakou měníš
pro mne
vlastní životní záměr

Osamělý kovboji pliveš do všech stran k souboji
však dochází
„jenom“ uvnitř tvých
uzamčených ran Nemilovat tě?
Rozlehlé pláně rozprostřeny pod tebou čekají na láskyplný pohled
kterým hledáš krajinu
co maloval jsi bělobou a s touhou
oči k nebi zvedáš a svíráš bohyňiny vlasy

Návštěva

Myšlenky pinkfloydáka bez znalosti angličtiny
kamion je stáhne pod šátek
(ještěže ne pod oči) uklidím ti sídlo
nemám na to námitky prý princezna z hor
na kterou chystals líčidlo bestie tvého bráchy měkké zralé zlobidlo
polonuzného tě z vany vytáhnem
akčně a s humorem tvoje břitké vtípky vážně neberem
Šedivý a kučeravý hezky dlouhý vlas splašený pohyb a spěch
naléhavý a vznětlivý hlas a poloúsměv na rtech
Je podívanou chápat vás... Hle, jak se perou!
V míru
každý osobitě romantik jeden Lišák
druhý Ras
při vás neschází mi pas
Euforie stoupá do očí
jak dým z tabáku rozpustí se kajalka do rosy
touhy po tvých rtech

Krásné vysoké čelo pojme ryzost podnětu
a zevně věnuješ se předmětu soustředěně a vážně
Až pokud všechny zbytečnosti ze stolu nesmetu
Jako prach jiskřiček usadí se
v záplavě mých hubiček

Co vidím

Plujeme životem... přichází do nás odchází z nás
kolemjdoucí běh událostí a vida – máme všeho dosti ačkoliv
nemáme téměř nic dýcháme ale z plných plic
bez úzkosti černého svědomí v čistém vědomí
a nepřejícnosti prosti ten život nás nehoní za zbytečnostmi

Hodný je...moc hodný větrem, ohněm a vodou vycovaný
jak ocel kalená
bez zákeřnosti moderní zbraně pěkné je naše usínání povzdechnu
tiše
on taky
soulad malé chýše cenný
i když zahalení mraky drsné skutečnosti jsme
sobě věrni
Modravý odstín v pěšince máš

Tolik vody...
Proto má země tyto verše rodí
a vypadáme vážně dojemně
když nás jako děti netíží
že naše lázně tvoříme si vzájemně

Odrazy

Všude najdeš lidi svěží i uvadlé
krajina se od krajiny liší však řeči stejně něžně jako upadlé...
Kde jsou vlastně rozdíly? Každý jsme se tak zazdili že jenom
zvenku
čekáme to zlé

Sami se sebou jsme se zneprátelili..?
Zrcadla přeci odráží nám
jen co do jiných jsme (se) vtělili

Protest

Tak ať d'as spasí mou duši Vždyť málem
Vlákno života protnul Možná chtěl harém.
Já cítila
Že srdce přestává bušit Ten pláč
To vytí
Ta jemná, vábivá píseň Co vtáhla mne zpět do žití Nádech a ah!
Tunel se ztratil Tlukot se vrátil
A potměšilý vesmír Učinil mne navždy Stigmatizovanou Smrtí po
životě
Tak přece jen se hnula...
Jako mlha za dřevěným trámem Vyzvala jsem ji.
No a pak..? Tma
Hrobové ticho
Soustředila jsem se na své břicho Nevnímajíc strach
Zavoněl mi pach Kostelního kadidla Jo.. znak.
Nech mne, slyšíš?! Nech i tyhle lidí
Ať tvoje duše pídí se Po někom
Kdo tě zná
Já nejsem Tvoje příbuzná Podle řeči sousedů Nebylas žena líbezná.
Dej pokoj. Táhni, zmiz!!!

Vzdálený

Přislíbila jsem věčnou věrnost Asi nevíš
Co znamená spříznění Sex není láska
Dej, ať tě milá laská
A pro mne nech si obvinění Totiž já
Tě udržela tady
Tak tedy kdo koho zradil.. Jo , mužíku.
Seš příliš hloupý
V iluzích médií se topíš Pak se nediv
Že Ti srdce blázní A tlak

Je to tak
Nedám Ti už něhu lázni Ale znáš mne
Pořád v koutě Zbalený mám vak
Ta bolest
Musela být příšerná Pohmožděné prsty Polámané hnáty zaživa
Koukal jsi zděšeně Jak smrt začíná Kolik Ti bylo..?
Jsem dost silná. Cítím tvou Zapomenutou Noční můru
A kdykoliv se stává mnou Plánu se do stehů
A směji se Nezakrývám
nad tvou odosobněností Se usmívám
Ještěže stárneme Paměť zívá Opilostí
Nejsem křivák

Po nemoci

A vy se divíte
Že mosty se lámou Lidi blázní
Překračujíc všechny meze..? Není To Vina Nikoho... Zem se
emocemi třese
Naše vzrostlá negativita Na nás leze
Jako parazit Jako virus
Sodooma Gomora No nebojte se, Není Všude Minus Totiž to,
co vidíte očima Je dlouhodobě
Lidmi budovaný mýtus A zboří se
A napraví se jiné
Co Pravou jistotu přinese Ne tu podkopanou Tisíciletou válkou ega
Když je někdo sám
Uvnitř, v sobě hledá... A Najde.
Opuštění Osamění
Jaké jsme dosud neznali Nedůvěra
Zmatek, strach A na cestě prach Špína posedlých Kde je sních
Duší co se vzdaly snah Zmizel taky smích Zůstal jenom
Ten z bezmoci Naděje
Jistě.
Je pomoci.
Ve svém středu.
Budem se spoléhat na vědu Vždyť ji mají v rukou lidé..... Co lidi
Dotlačili K bídě
Jinak to nejde..?

Meditační

Otevři okno Spust' se v mysli Daleko
Kde se cítíš jistý
Kde Tvoje já je opravdové To je v pořádku
Že vidíš svoji zahrádku Dýchej nosem
A sni...
Ať Ti to teď vůbec Ale vůbec nemyslí Otevři duši
Povol let
Vždyť máš za sebou Tolik let
Oddechni si, miláčku

Když je v mysli vztek A bol
Koukej z dálky Odosobni svůj monopol Je to stejné jako alkohol
Jen to není jed
Dovol
Ať se z Tebe stane zvěd A když si třeba myslíš Jak jsi ubohý
To je na smích!!!
Ať tě z toho hlava nebolí Každý z nás je kámen Bez nějž zámek
padne Tak neříkej ámen

Přijde další myšlenka Hned
Třeba vzpomínka A veselí je zpět Už vidíš
Že ty kamínky v hlavě Z tebe nečiní to, co jsi
Jsou tu na to, abys přežil. Ale ty se nima trápíš právě Když máš mít
klid
Tak už přestaň... Použij je hravě Užívej si pocit
Že Smíš Být
A na myšlenky Pozor dávej:
Rozhodí Ti city Jakkoli jsi sytý Jsou to zvědové Kteří potáhnou Tě
Kamkoli
Kam jim dovolíš Tvoje Vůle
Hned tu a hned zas tam Opatruj si vnitřní Chrám A odpočívej
I když venku zuří uragán...
(Jen prosím Tě zavři okno, táhne sem. :)

O ničem

Óm.
Co je to za blbost..? Ano , tý je v světě dost. Óm.
Na obloze vidím dron. Ómm...
Proč teď náhle cítím shon..? Vždyť jenom tak sedím... Óomm...
Nebo třeba Haf. Hmmmmmm... Jaksi zmizel strach. I úzkost
mizí..!
Z dálky mluví cizí A já jsem tady.
Óooooommmmm.....
Už mám jasno jako hrom! Jako když ráno vstanu
A včerejší večer má smysl...
Už nechci zpívat Óm. Co je to za blbost?
Budu říkat Haf. Je to příjemné.
No jsem z toho paf.
Kašlu na to. Jdu uklízet.

Situační

Mám trojí štěstí. Spím, jím, a bdím. Mám další štěstí. Můžu se z
toho těšit. A co navíc?
Víc se asi nikdy nedovím.
Když jsem v tichu, Chci hluk.
Když jsem ohlušený spěchem, Honem běžím domů
Jako kluk. Proč?
Pustím si televizi A civím Zaměstnávám se A další katastrofy Cpu
si do kapes.

Když ne jídlem, Přecpávám se mobilem A nedivím se
Že se cítím jaksi debilem... Manželka pláče, proč..?
Pořád milujem se... A honem zase...

Žádné honem.

Jinak budu sedět v base Vlastního strachu Nemůže dojít ke krachu
Pokud vím – odtud – potud.

Ach, ta závist. Nížina

Kde nespokojenost začíná. Přeci každý má svůj osud A chceme – li
je to bažina

A chceme – li se Soudů zbavit

Pak nás radost druhých Začne bavit

A vlastní nám přinese. Jako když dítě směje se Kdo záviděl by

klukovi že si pochutnává

na Vánočním cukroví?

Já už to téměř ani nevnímám když dveře bouchnou

když lampa svítí

a z ničeho nic zhasíná když šálek na lince se posouvá

když mrtvý člověk hledá svoje zmizelé já Vyjádří vděk

Já necouvám Svíčka

Už můžeš zavřít víčka... spinkej.

Přežití

Jsi hřebeč Nebo kobyloou jsem já? Kdo táhne toho víc Než Ty...

A když chladně leze pod nehty zář ve tvých očích Stejně jako tvý
úlety Nepospíchej a nenech Mne už bočit

Jediný pohled Scelil naše duše No právě...

Zní to suše

Ale vnitřní zimnice tě zradí A mne..?

Zraní. To je zraní...

Ať milostivá pochopí že vteřina nesnadno vtěsnaná do tří let
opustila lidský svět Obsáhne pachy Stejně jako Lesana hořce –
pálivě No z těla září čistota A zamezený let Nezastaví Sílu otřelého
pilota

Tak ať milostivá pochopí Že zkazky co vyprávěla

Byla její (sebe)destruktivní nicota Co lásce nezabrání

Podívej se do zrcadla Vševedoucí paní A splň si přání

Dej, dej, Probůh Svobodu mi dej!!! Míle, co mne pohltily Sevřeš v
bezpečí

A prý tyhle věci Dělat nesvědčí No uvaž mne A daruj klid

Tím

Že v domov proměním Tvůj byt

Bratře cos udělal to..? Změnil jsi víru Přinesl city Uvolnil pocit Že
je sytý

A přitom hladověl až K uzoufání Naplnils mé

Z hloubi přání Co já nedovedla Tys zvládnul několika gesty Ano!

Chci jeho štěstí

Ten vlčák S vůní stařešiny

Ač agresivní na lidi Proč měla dojem Že vidí její vnitřní činy A
lidi, kteří závidí Proč jeho černá tlama A medvědí srst Olízla mi

čelo

A taky cítila jsem Boží prst

Bojí se tě A já jsem jaksi chrabrá No spíš než chrabrost Žití dává
zabrat

Ty popelem hlínou Svěží pes

Není nic krásnějšího Než když tě můžu (Z)vést...

No? Buddha. Jo. A proč ne? Jednoduše

Přelínáme se vzájemně A ty ne, a ne, a ne.

Bratře

Proč jsi utekl

Tak daleko

Chybí mi tvůj pláč co konejšila jsem A ty ses zalekl

Dejte mi pokoj s krupobitím. Ráda bdím A koukám Jak měsíc svítí.

Pěkně v klidu.

Hádám, kdo zítra Bude třít bídu.

S láskou

a v srdci sevřením víček a kapkou slz

píšu ti dopis na papír

že pořád hoří plamen svíček co drží tvoji ruku pevnou... Já vím.

No nejde to být

Se mnou

Hanba

Jsem zmizelé dítě... Jsem past na lidi

S nečistým svědomím Stačí pohled

Do očí

Hlava se jim zatočí Proč?

Předtím vyhrůžky Ted'?

Strach z očí Pach Pravdy

Mlčení

Kdo vydrží mlčet? Když nervózně

Přebírá své vnitřní monology Všechno je to prázdné... Léty
naučené myšlenky

A návyky

Zbavit se toho? Roky dřiny

Té špíny

Co leká, a nedělá pohodu. Kdo dělá vévodu?

Každý pochopí

Že když jseš čistej

Máš víc důvodů ke zlosti

Jak na to? Nevím... nevnímám... Cizí...

Bát se je Zdravé

pokusy na myších Zmátly naše mysli právě

Nechat se unášet žitím... Kam se to řítím..?

Nevím, ale

Snad zvládnou to hravě Až bude po popravě

Jo, já jsem taková „Dáma“. Fuj.

Dáma hraje si na děvčátko Chci být radši

upřímná a věrná děvka Tak dnes lidi vidí

Každý se po čistotě pídí

Revoluční

Prapor stojí
A mně se chce snít Nouzi třít
Místo nablýskaných cetek
Zač to je? Za vraždu?
Raději obléknu Zvonové gatě
To jo,
To ego, víte... Neumíme Vzdát se peněz Vesměs
jsme tu všichni
Chcete se ukrýt? Kam?
Jedině do sebe. Tam je klid.
To znám.
Představení králů
Jako číšníci furt na nohou
A obsluhovat... Kde jste Vy?
Kdo komu pánem, jaká autorita? Sami sobě asi těžko
Nikdo osamotě přežít neumí
Tak se prosím domluvte
A ty splašky ponechte v soukromí I bábička pláče
Když vidí
Splesnivělé koláče.
Já rabotala
ve vzdálené zemi Proč i k nám jede třes Co nezavítal k nám Třicet
let
Po tom
Co jsme otevřeli krám
Marš! Běž!
I do propasti!
CO?
Kvůli vlasti? Děda říká :
Jsou to slasti
Když zachráníš život Matce, synu, dceři
A nepyšní se cizím peřím
jeho vnouče Zpívá písně
Co zapomněla nová doba. Ej, úchňem...
Děd....
Ještěže nebyl zvěd A z věd
Na paniku lehkej lék : Jsí tady?
Kde je Tvé břicho? Stahuješ ho pýchou? Nebo nadouváš hladem?
Tak či tak je snadné
Dýchat, když pospícháš Do něj
Neboj. Všichni se bojí
A mluv prosím Tě K uklízečce
K paní u pokladny.
Jsme stejní.
Byl bys překvapen kolik lidí trpí hlady Když nesdílejí Tváří v tvář
Magie u vlády? Dejte pokoj svatý Nepotřebujeme mediální zvraty
A už vůbec ne Zvěř
dost bylo v kleci
V populárním městě

Pár metrů od našeho pokoje Ještěže jsem snila
Televize
Jenže novej nepořádek a tak pořád dokola...
Kde je moje láskyplná kofola?
Jo... kdybych ještě byla mladá... Lehkost žití postrádám (e)....
Já miluju lidi Nevím proč
V každém je tíseň
Čím horší, tím víc trpí
Je mi z toho do pláče Za něj. Bláznivá....
Svět je nemocný už dávno tak si nedělejte starosti
A zachovejte zdraví.
To je : Srdeční rytmus ten pravý, žádné bolesti.
A na žití právo.
Nedivte se, když něco Náhle začne hořet... A bořit se.
Duši!
Ano, duši zlobí
A jestli se Vám stromek Vánoční zapálil
Můžete si být jisti
Že za to může Karel. :) S humorem, prosím.
Aj, a já krátký účes nosím! Bojíme se. Všichni.
Trpím těžkou dysfunkcí, Nevím, co mám dělat.
Chci jenom jíst
Chci spát
tak si pustím Syda Barreta Nechci být jako v dětství červená bareta
Prosím... Milujte srdcem
Když každou chvíli hrozí smrt Dbejte jí dát
To, co jste dokázali. To pěkné.
Je toho hodně.
Jenom si třeba uvědomit tu píli Co jste zaseli druhým
Jste vzorem pro lidi TEĎ KAŽDÝ JEDEN
Snad květinovou revoluci Nahradí robotická
není taková romantická No nehrozí
Tolik nemocí Těla
A duše?
Musí být bdělá. Máme krev.
Hele, květina rozkvétá! Ta, co jste ji zasadili.
Nezapomeňte na píli Beze včel bychom tady už Nebyli.
Žít a nechat žít Jaká nostalgie... Každý si ruce myje
Slzami našich předků Věčných svědků
Ráno vstát pouklízet
Včerejší den je pryč Chyťte kamarádův míč A dále
Třeba v sandálech
Jíst
Bezpečí Vašich silných míst A klid na duši
Ať vás provází
K změnám dochází Tak buďte klidní
Ať třeba padají žáby Pořád vlídní
Z minulosti mluví
Mnoho vám napoví Žijte.
Ne užívejte Není co
Jenom to naplňující zůstalo Hledejte v ulicích.....